

FAMILIE
RIMPELING

Beth Wheter

Beth Wheter

Familierimpeling

uitgeverij Die Esbron (de uitgeverij met lef)

Dit voorproefje van het boek *Familierimpeling* is een fragment uit de pdf-versie met fraaie, lichtgetinte bladzijdeachtergrond die bij de omslag past. De 'kneedbare' epub-versie van dit boek heeft een witte achtergrond.

ISBN pdf: 978-90-79617-26-5

ISBN epub: 978-90-79617-36-4

© 2013 Uitgeverij Die Esbron, B. Wheter en W.H. Esser.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslagontwerp βWheter en Benick Broess.

NUR 337

Mei, juni en juli 1943

I

Het is nu eind mei 1943. Een welkome gebeurtenis op aarde geeft mij hoop dat ik binnen afzienbare tijd aan mijn stoffelijke taak kan beginnen. Eindelijk, na ruim vier jaar geduldig afwachten in de kosmos. In een klein landje in het werelddeel Europa - Nederland - ga ik dat doen.

Meer dan vier jaar na afsplitsing van het kosmische wijgebeuren aan een stoffelijke taak beginnen - waar dan ook in het heelal - is een ongebruikelijk lange tijd. In mijn geval heeft dit als oorzaak een ongewenste situatie op aarde. Daar is iets gaande waarop we vanuit het wijgebeuren maar geen grip kunnen krijgen. Iets, waaraan we met nieuwe taakstellingen wel van alles proberen te doen, omdat het volkomen ingaat tegen de bedoelingen van kosmisch plannen maken. Dat iets is een oorlog. Ditmaal zelfs een wereldoorlog, zoals mensen die noemen. Hun tweede. Nooit eerder echter, is op aarde op zoveel plekken tegelijk gevochten. Nimmer eerder, zijn er zoveel landen bij betrokken.

De strijd in deze wereldoorlog gaat tussen de zogenoemde asmogendheden en geallieerden. Slechts een beperkt aantal landen heeft zich neutraal weten te houden. In Europa, waar de strijd het hevigst is, en vernietiging van mensen en gebouwen het grootst, is dat zes staten gelukt: Zwitserland, Zweden, Portugal, Ierland, Spanje en Turkije.

Deze oorlog werd in 1939 door Duitsland, onder opzwevende leiding van Hitler, en Italië, met even felle inzet van Mussolini, begonnen. Met onbetwistbaar Duitsland in de aanvoerderrol wisten ze in slechts enkele maanden tijd - op de neutraal gebleven landen na - vrijwel geheel Europa te

veroveren. Alleen Engeland lukte niet. Omdat dit land niet snel in te nemen leek, richtte Duitsland z'n veroveringszucht op Rusland. Daar leek sneller succes mogelijk, omdat Finland, Slowakije, Hongarije, Bulgarije en Roemenië met hen mee wilden doen.

Deze landen hadden ten nadele ervaren, dat als het op grondgebied aankwam Rusland ook erg hebbertig was. De Europese asmogendheden bestonden toen uit in totaal tien landen, omdat Oostenrijk, Albanië en het protectoraat Bohemen/Moravië zich al eerder bij Duitsland en Italië hadden aangesloten. Na hun aanval op Pearl Harbour in december 1941 verbond Japan zich nog aan de as. In de jaren ervoor had Japan delen van China bezet. Omdat min of meer de rest van de wereld zich bij de geallieerden aansloot, was een wereldoorlog toen een feit.

Aanvankelijk lag het initiatief bij de asmogendheden. In snel tempo bezetten ze het ene land na het andere. Pas in de loop van 1942 veranderde dat beeld. In de Stille Oceaan boekten de Verenigde Staten de eerste grote overwinningen. In de Koraalzee, bij Midway en op Guadalcanal braken ze de Japanse opmars en namen het initiatief over. In het laatste kwartaal van 1942 en het eerste van 1943 deden de Russen dat tegen de Duitsers bij Stalingrad. In ongeveer dezelfde periode versloegen geallieerde troepen in het noorden van Afrika de legers van Duitsland en Italië, en dreven hen eruit weg. Het oorlogstij leek na deze verspreide gebeurtenissen definitief gekeerd.

In Nederland was, op wat schaarse berichten na, niet veel te merken van deze gunstige ontwikkelingen. De Duitse bezetters waren nog steeds nadrukkelijk aanwezig. Van enige verlichting in die onaangename situatie was geen sprake. Alles behalve gunstig dus om een stoffelijke taak te beginnen. Desondanks wilde ik dat, en keek ernaar uit. Mijn taak was, gelijk alle andere, er immers op afgestemd om ellendige situaties op aarde te helpen verbeteren.

De welkome gebeurtenis in Nederland die mijn taak eindelijk heel nabij brengt, draait om twee mensen die mij op aarde naar stoffelijke volwassenheid zullen leiden. Ik heb hen vier jaar geleden als mijn aanstaande ouders uitgezocht. Uiteraard is dat in overleg met het wijgebeuren gegaan, evenals de taak die ik er moet verrichten. Die opgave is globaal, omdat het moeilijk, ja zelfs onmogelijk, is deze precies te plannen. In de praktijk zijn door plaatselijke, sociale omstandigheden de menselijke relaties vaak erg complex verknoopt. Hierdoor gaat het handelen van individuen soms een totaal andere kant op dan gewenst. Geplande verbeteringen in de menselijke maatschappij en natuur lopen daardoor nogal eens uit op verslechtingen. De huidige wereldoorlog is er een extreem voorbeeld van;

Hoe op het punt van realiseren van verbeteringen het met mijn taak gaat lopen, is dus onvoorspelbaar. Zelfs de vraag of mijn taak moeilijker of makkelijker is dan van andere ik-eenheden, die nu of binnenkort naar de aarde zullen gaan, is niet te beantwoorden. Elke uitvoering van een afgesproken taak heeft verrassingen in petto; plezierige en onplezierige. De individuen die ik voor mijn afgesproken taak als ouders heb uitgezocht, heten Marike en Hans. Ze hebben elkaar in 1939 op een hockeytoernooi ontmoet, zijn alweer twee jaar geleden verloofd, en willen binnenkort gaan trouwen. In de ongeveer vier jaar die ze elkaar kennen, is Hans in Leiden afgestudeerd in het strafrecht.

Trouwen is in deze tijd een hachelijk zaak, omdat Nederland nog steeds bezet is door de Duitsers. Een ander gevaarlijk punt is, dat Hans absoluut niet voldoet aan de doelstelling van etnische zuiverheid die de heersers in Duitsland met inwoners van de door hen veroverde gebieden voor hebben. Hans is een complexe mengeling van rassen met voorouders uit onder andere Nederlands-Indië, Suriname en Nederland. Tot nu toe hebben de Duitsers in Nederland hun zuiveringsacties voornamelijk op joden en zigeuners gericht. Ze trans-

porteren hen naar Duitsland, waar in concentratiekampen verschrikkelijke dingen met hen gebeuren.

De meeste mensen in Europa en rest van de wereld weten daar niets van. Niet ondenkbaar is echter, dat als alle joden en zigeuners radicaal zijn opgeruimd, de Duitsers hun zuiveringsacties op andere groepen gaan richten die te ver van hun norm van Arische zuiverheid 'afwijken'. Marike wacht een dergelijk gevaar niet. Zij is volgens de Duitse standaard 'gezond Germaans'.

Voor Hans dreigt echter op kortere termijn nog een ander onheil: verplichte tewerkstelling in Duitsland als krijgsgevangene. Dwangarbeid dus. Voor veel jongemannen in de bezette gebieden heeft dat noodlot al toegeslagen. Heel wat andere hangt dat boven het hoofd.

Hoewel de behandeling van dwangarbeiders doorgaans minder onmenselijk is dan van joden en zigeuners, is die bikkelhard. Echter, anders dan over de onmenselijke behandeling van joden en zigeuners, is men in de bezette gebieden goed geïnformeerd over het harde dwangarbeiderregime. Al ruim een jaar is Hans daarom met een studievriend ondergedoken bij boer Huls in het plaatsje Nederweert in de provincie Limburg. Marike zit afwisselend bij haar ouders in Breda of de zijne in Den Haag, waar ze elkaar af en toe een weekeinde zien.

Voor mij is dat zeer onwelkom, omdat het hun verlovingstijd verlengt. Een huwelijk en de volgens gangbare zedelijkheidsnormen pas hierna toegestane lichamelijke onderonsjes zijn voor mij noodzakelijk om naar de aarde af te kunnen reizen. Ik heb al heel wat kunststukjes in de zin van influisteringen moeten verrichten om die twee bij elkaar te brengen en houden.

Dit heeft alles te maken met mijn vastbeslotenheid hen als ouders van mijn stoffelijke ik te hebben. Die keuze maakte ik toen ze op het hockeytoernooi met elkaar in contact kwamen. Hoewel ze zich direct tot elkaar aangetrokken voelden, la-

gen er aanvankelijk wat hindernissen in de weg. Zo vond zij hem als rechtenstudent en corpslid nogal hooghartig, en hij haar ietwat burgerlijk.

Ik richtte me daarom op hun onderbewustzijn, en stelde erin wat bij om een fundament te scheppen voor permanent samenzijn. Wat mij daarbij hielp, was haar onbewuste wens om uit haar benauwend sociale milieu te kunnen ontsnappen, en de zijne voor een verdere verbleking van zijn gemengde huidskleur bij zijn kinderen.

Hoewel het in Nederland wel meevalt met de discriminatie van gekleurde mensen, kan het beslist beter, en scheelt het in het dagelijkse leven als de huid wat lichter van kleur is. Beide onbewuste wensen kwamen mij en het wijgebeuren goed uit. Een van de oplossingen die wij voor de aarde voor ogen hebben, is het vermengen van alle rassen, sociale milieus en godsdienstovertuigingen om tot de vorming van een kosmopolitische mensheid te komen.

In zo'n gemeenschap kunnen kleur, religie en sociale status mensen niet meer van elkaar vervreemden. Natuurlijk zijn er veel meer gronden te slechten die mensen misbruiken om zich beter dan een ander te wanen. Zoals het hebben van: vermeend leidinggevende capaciteiten, een penis, meer materieel bezit, een hogere opleiding, uiterlijke schoonheid volgens de gevestigde norm, en kleding volgens een andere ongeschreven regel.

Ik wil mijn aardse taak echter voorlopig nog niet te complex maken, en me met name richten op mijn eigen stoffelijke ontwikkeling naar een op gebied van religie, ras, en sociale status onbevooroordeelde kosmopoliet. De vele andere te elimineren verheffingsgronden komen in de loop der jaren dan mogelijk vanzelf aan bod.

De voor mij welkome gebeurtenis, is dat Marike en Hans gaan trouwen. Dit brengt mijn afreis naar de aarde plezierig nabij. Tijd dus om me wat minder op de theorie van mijn

aanstaande taak te concentreren en meer op de praktijk. Het precieze moment van een afreis gaat altijd in overleg met het wijgebeuren.

Soms gebeurt dat pas maanden na de ontkieming van het stoffelijke hulsel. Vooral in geval er vermoedens zijn, dat de oplevering van het eindproduct - een baby noemen mensen dat - te vroeg gaat komen voor levensvatbaarheid. Uitstel is er ook wanneer de overleving van de moeder en haar ongeboren kind erg onzeker is.

Zeker onder oorlogsomstandigheden wordt daarom meer dan eens met de afreis naar aarde gewacht. Zinloos heen en weer pendelen tussen het wijgebeuren en een stoffelijke taak is ongewenst, omdat zowel de bewustzijnsvernauwing naar een stoffelijk hulsel als bewustzijnsverruiming terug naar het wijgebeuren erg verwarrend zijn.

Het duurt na zo 'n vergeefse pendel altijd erg lang om een andere taak te kiezen en voor te bereiden. In aardse tijdmaten meerdere jaren. Beter is het om wat langer te wachten en de geplande taak eventueel niet door te laten gaan. Maar voor mij speelt dat gelukkig niet. Ik kan me eindelijk klaar gaan maken voor mijn takenpakket, terwijl op aarde in de trouwzaal van het stadhuis van Den Haag Marike en Hans de gebruikelijke huwelijksrituelen ondergaan.

Door een raam in de zaal staart Hans afwezig naar buiten. Het huwelijk tussen hem en Marike had wat hem betreft veel eerder gesloten moeten worden. Maar door allerlei hindernissen, verbonden aan deze tijd, is daar helaas niets van terecht gekomen.

Nu echter, staan ze eindelijk voor de ambtenaar van de Haagse burgerlijke stand. De man heeft niet veel te vertellen en lijkt er niet veel zin in te hebben. Zijn collega's hier en in andere steden doen het overigens zelden beter. Hun deuntjes over huwelijkstrouw, liefde en allerlei ander gedoe rondom gehoorzaamheid en zorg klinken allemaal hetzelfde. Hier-

door fladderen bijna zichtbaar bij de meeste aanwezigen de woorden dan ook ongehinderd van het ene oor naar het andere. Slechts bij een enkeling doen de woorden wat meer, en maakt een zakdoek veegbewegingen bij de ogen. Onduidelijk is of dat door spontaan opkomend vocht echt nodig is, of dat plichtmatig de traanklieren worden gemolken. Nodeloos uiterlijk vertoon vindt Hans het allemaal.

De ambtenaar vraagt aan hem of hij Marike tot zijn wettige echtgenote wil nemen. Hij had dat vlak ervoor al aan Marike gevraagd. Met stralende ogen zei ze meteen 'ja', en als alle andere aanwezigen in het zaaltje verwacht ze van hem hetzelfde. Maar, hij reageert niet.

Nog steeds afwezig staart hij naar buiten waar de weldadige warmte van de meizon de kilte van de bezetter niet kan verdringen. Hier binnen is de stemming ook niet optimaal. De omstandigheden waaronder ze trouwen, laten het niet toe. Niet eens zozeer vanwege de kille aanwezigheid van bezetters daarbuiten, alwaar zij - van hieruit niet te zien - ongehinderd doorgaan met hun misdadige zoektochten naar joden, en het meedogenloos fusilleren van naar willekeur van straat opgepakte gijzelaars.

Nee, de voornaamste stemmingsdrukker is het feit dat ze hun huwelijk al te vaak hebben gepland. Telkens vergeefs. En nu het door nood ingegeven eindelijk plaatsvindt, gaat het op een holletje allemaal. Morgen staat hen alweer een scheiding te wachten. De zoveelste in de afgelopen maanden. Vanwege de voortdurende dreiging van dwangarbeid in Duitsland, moet hij samen met zijn studievriend Eddy in Nederweert bij boer Huls ondergedoken blijven.

Ruim een week geleden kwam voor hen de oproep voor verplichte tewerkstelling in Duitsland. Op de adressen van hun ouders. Onmiddellijk nadat dat bericht aan hen was doorgegeven, besloten ze om samen via Spanje naar Engeland te vluchten. Ze willen dat zo snel mogelijk doen, ook al

weten ze dat het nog erg lang kan duren voordat ze daadwerkelijk op pad kunnen gaan.

Het is vol op de vluchtroutes naar Engeland, en het maken van valse identiteitspapieren en andere reisdocumenten kost tijd. Niet alleen de oproep had hen tot hun snelle besluit gebracht. Een bijdrage leveren aan de gunstige wending die de oorlog volgens de berichten lijkt te zijn ingeslagen, vinden ze beslist zinvoller dan hun huidige bezigheden van zich schuilen en een beetje op het land werken. En het is zeker zinvoller, wenselijk zelfs, dan opgepakt te worden en voor de rotmoffen werken. Marike weet wel van de oproep en noodzaak voor een huwelijksceremonie op een holletje; maar niets van zijn plannen om verder te hollen, het land uit. Het zit Hans flink dwars dat laatste voor haar verborgen te moeten houden.

Enkele van zijn aanwezige studievrienden die dat wel weten, de meeste evenals hij afgestudeerd en ook van plan om naar Engeland te vertrekken, merken zijn sombere stemming op. Vooral vóór, maar ook een beetje tijdens de toespraak van de ambtenaar hebben ze rumoerig geprobeerd een meer ontspannen sfeer in het zaaltje te scheppen. Veel heeft dat evenwel niet geholpen.

Hun inspanningen hadden Hans in het begin wel even afgeleid van de emotieloze, ambtelijke woordenvloed. Bij de kernvraag aan het aanstaande echtpaar zijn alle vrienden echter voorbeeldig stil. Dat had hij dus kunnen horen. Marike merkt zijn zichtbare afwezigheid op, en schudt lachend aan zijn arm. Verschrikt kijkt Hans op. In het zaaltje wordt hoorbaar geginnikt. De vraag van de ambtenaar blijkt zich ergens in zijn gehoor te hebben gehecht, want na Marike's schudactie zegt hij onmiddellijk 'ja'.

Dat ene woordje van slechts twee letters activeert meer traanklieren dan de vele, aanzienlijk langere woorden in de ambtelijke toespraak.

Na de huwelijksceremonie en een beperkt feestje brengen Marike en Hans voor het eerst samen de nacht door. Ik weet dat dit voor lange tijd best weleens de enige zal kunnen zijn. Maar voor een snelle afreis naar de aarde is deze ene keer voor mij genoeg. In het wijgebeuren weten we dat in Marike de omstandigheden daarvoor precies goed zijn, en ik heb beslist zin in mijn taak.

Hans stelt Marike echter voor om wel wat aan lekkere lichaamsmassages te doen, maar dan zo dat het geen kindje als resultaat kan hebben. In oorlogstijd met een gezin beginnen, lijkt hem geen goed idee, licht hij zijn voorstel toe. Zijn ware argument, bij een doeltreffende actie vrijwel zeker niet bij de geboorte van hun eerste kind te kunnen zijn, wat hij absoluut wil voorkomen, houdt hij echter voor zich. Marike gaat met tegenzin akkoord. Ze verlangt enorm naar een eigen gezin. De verloving heeft ook wat haar betreft veel te lang geduurd.

Hoewel ik best begrip heb voor zowel het pseudoargument van Hans als het ware, ben ik er niet echt blij mee. Het is nu volstrekt onvoorspelbaar wanneer ik naar de aarde af kan reizen. Plannen maken kunnen we in het wijgebeuren prima, maar voorspellen op welk moment we daarmee daadwerkelijk een begin kunnen maken niet.

Zoiets als een goddelijke schepper/ziener hebben we niet in ons midden. Dat is een verzinsel van mensen, waaraan een hoog waarheidsgehalte wordt toegekend. Zo hoog zelfs, dat al eeuwenlang veel mensen voor het uitdragen van die waarheid bereid zijn om anderen te doden en zo nodig zelf te sterven.

Pas als na de stoffelijke dood de aan hen verbonden ik-eenheden weer terug zijn in het wijgebeuren, en ze hier alle details van hun aardse leven nog eens hebben doorlopen, weten ze weer hoe alles werkelijk in elkaar zit, en hoe volkomen ze op aarde ernaast hebben gezeten.

Het herbeleven van een aards bestaan gaat heel indringend. Zo moet iedere ik-eenheid die op religieuze of andere gronden hun medemensen en andere levensvormen allerlei verschrikkingen heeft aangedaan, deze in detail zelf ervaren. In onthutsend veel gevallen staat dat gelijk aan langdurig toeven in een ware hel. Een individu als Hitler wacht vrijwel zeker miljoenen jaren zo'n ervaring.

Tja, het uitvoeren van goedbedoelde, kosmische plannen valt ontstellend vaak tegen. We verwonderen ons in het wijgebeuren erover, dat zoveel van ons onder aardse omstandigheden weinig kritisch kijken naar de bedenkelijke dadendrang van iedere verzonnen schepper/ziener. Is iemand die zoveel ellende plant in aardse termen niet heel gewoon een enorme klootzak? Wij met z'n allen in het wijgebeuren zijn dat beslist niet. Onophoudelijk doen we ons uiterste best om alle op aarde gemaakte fouten ongedaan te maken. Elke ik-eenheid kijkt er altijd naar uit om aan een afgesproken taak te beginnen. Voor mij is dat niet anders.

Maar van stoffelijke ontkieming voor mijn geplande taak is voorlopig geen sprake. Wat nu? Voor het eerst sinds mijn afsplitsing in het wijgebeuren twijfel ik over de juiste keuze van de geplande taak. Hoewel dat het enthousiasme voor die opdracht bij mij als geheel flink doet tanen, blijf ik Marike en Hans volgen.

Het komt mij niet slecht uit dat ze elkaar maar weinig zien en hierdoor rondom hen niet veel gebeurt. Dit geeft mij de kans om intensief met het wijgebeuren te overleggen over de door twijfel in mij gerezen vraag... 'Moet ik me op deze taak blijven voorbereiden, of kan ik beter naar een andere op zoek gaan?' ...

Marike is per trein op weg naar Nederweert. Bedroefd staart ze naar de trouwring aan haar vingers. Wat doet dat ding daar eigenlijk? Hans en zij zijn alweer ruim een maand getrouwd. Na hun huwelijksnacht hebben ze nog maar één

enkele andere nacht samen doorgebracht. De komende nacht zal pas de derde zijn. Ook de tweede keer heeft ze Hans niet kunnen aanzetten tot het opstarten van een gezin. Hoewel ze zijn argument om het krijgen van een kindje uit te stellen wel deelt, heeft ze sterk het gevoel dat er nog een andere reden is. Welke weet ze alleen niet. Hij laat zich daar niet over uit.

Ze vermoedt dat die reden te maken heeft met de noodzaak van onderduiken. Wellicht wil hij meer plezier en genot beleven bij de acties die voor de aanmaak van een kind nodig zijn. Zij trouwens ook. Nu blijven zulke acties door de verdomde oorlog onaangenaam gering in aantal. Of ziet hij op tegen een vaderschap op afstand? Het is natuurlijk niet leuk om vader te zijn en je kind bijna nooit te zien. Zelf ziet ze trouwens ook wel op om eventueel alleen voor het ouderschap te moeten zorgen.

Hoewel volgens de schaarse berichten die hen in bezet gebied bereiken de geallieerden tegen de rotmoffen alsmaar meer successen boeken, is het einde van oorlog nog niet in zicht. En bijgevolg evenmin een mogelijk eenzaam ouderschap. Misschien is het uitstellen van een kindje inderdaad het beste. Aan de andere kant verlangt ze er wel enorm naar. Twijfelend over het dilemma met welke intenties ze de komende nacht in moet gaan, wendt ze haar blik van de trouwring naar het raam, waarachter het landschap in streperige patronen voorbij trekt.

Marike twijfelt dus ook. Het intensieve overleg met het wijgebeuren heeft echter net een eind gemaakt aan mijn twijfel. Mijn taak blijft wat die was. Ik moet opnieuw geduldig zijn. Dit betekent overigens niet, dat ik nu passief toe moet kijken. Een erg drukke periode breekt zelfs aan, want omdat Hans en Marike na mijn toekomstige verstoffelijking mijn ouders blijven, moet ik ze allebei in de gaten houden. Eens moeten ze weer bijeen komen; en om dat te verzekeren, is het nodig

dat ik in hun onderbewustzijn actief blijf. Verder wil ik blijven proberen mijn afreis naar de aarde, tegen beter weten in, meteen te realiseren. Oorlog of geen oorlog. Zo direct in Nederweert krijg ik opnieuw een kans.

Op wat uitzonderingen na, leert de ervaring dat naarmate geliefden langer van elkaar gescheiden blijven, het moeilijker wordt om hun verliefdheid vast te houden. Dit betekent voor mij dus regelmatig pendelen tussen twee locaties om de hunne vast te houden. Ik heb hiermee al wat ervaring opgedaan in de weken voor hun huwelijk, toen Hans op zijn onderduikadres in Nederweert zat en Marike in Breda of Den Haag. Dit was al best lastig.

Nu gaat het nog lastiger worden, omdat Hans via Spanje naar Engeland wil vluchten. Niet ondenkbaar is dat het pad van Hans zo gaat lopen, dat ze op een zeker moment elk aan het andere eind van de wereld zitten. Het gaat in dat geval heel wat meer dan pendelen worden!

Op aarde denken mensen die in het bestaan van een god geloven, dat zo'n wezen bij iedereen en dus overal tegelijk kan zijn. Volstrekte onzin natuurlijk. Het wijgebeuren volgt weliswaar alle gebeurtenissen in de kosmos, maar niet in detail. Een ik-eenheid met een geplande, stoffelijke taak doet dat echter wel, zij het voor een ingeperkt aantal belevenissen. Met een zekere regelmaat worden die in het wijgebeuren besproken.

Voor mij houdt het volgen van de gebeurtenissen rondom Hans en Marike, en overleg erover met het wijgebeuren een volle dagtaak in. Omdat Hans verreweg het meeste gevaar wacht, lijkt het wenselijk om de eerstkomende tijd vooral hem te volgen en zo nodig te helpen. Helpen doen we vanuit de kosmos altijd met een soort 'influisteren' van mogelijke oplossingen.

Op aarde ervaren mensen dat onder normale omstandigheden als een gewone gedachte, en onder moeilijke als een intuïtieve ingeving. Bij Marike verwacht ik slechts af en toe

*eventjes te hoeven buurten. Haar dan telkens een handjevol
inluisteringen aandragen over de geneugten van een gezins-
leven in een hopelijk niet al te verre toekomst, hoort meer
dan voldoende te zijn om haar verliefdheid voor Hans le-
vendig en dus vast te houden.*

*Maar misschien is dat allemaal niet nodig. Misschien lukt
het me toch om straks Hans en Marike aan te sporen tot het
maken van mijn stoffelijke ik-vorm. Met name het onder-
bewustzijn van Hans moest ik dan bewerken. En als dat deze
keer niet lukt, ga ik het de eerstvolgende keer gewoon op-
nieuw proberen.*

Onze titels met tussen haakjes jaartallen waarin de papieren en elektronische versies (p-boeken/e-boeken) uitkwamen.

Het meer van herinneringen (2008/2013)

Wensdroom (2008/2013)

De belofte aan mijn kleine (2009/2013)

Terugblikken in de toekomst (2009/2013)

Oproep voor massale ongehoorzaamheid (2010/2013)

Familierimpeling (2010/2013)

Orchideevlinders (2011/2013)

Een zwerk vol aardse en onaardse verhalen (2011/2013)

Beslisbomen met lef (2013/2013)

Alle negen boeken zijn volkomen op zichzelf staande werken, maar ze zijn met elkaar verbonden door gedurfd andere visies op wezenlijke aspecten in het leven van alledag.

De pdf-e-boeken van alle titels hebben een fraaie, lichtgetinte bladzijdeachtergrond die bij de omslag past. De '*kneedbare*' epub-e-boeken hebben een witte achtergrond.